

„*Immánuel: Velünk az Isten!*” (Máté 1,23) – Karácsony I. napi igehirdetés

Advent kezdete óta a közeledés ünnepeként éljük meg ezt a mostani időszakot gyülekezeti alkalmainkon, de véletlenül se gondoljuk azt, hogy ez az elnevezés csak az adventnek és az adventről szól. Sőt bizonyos értelemben éppen ellenkezőleg: az advent a karácsonyra mutat, az ígélet beteljesedésére. Lényegét tekintve a karácsony Isten hozzánk való mérhetetlen közeledésének ünnepe.

Isten olyan közel jön, hogy ennél közelebb már-már nem is lehetne: amikor emberré lesz, egy lesz közülünk az ő Fiában. Ezt kell valahogy felfognunk, ahogy a Krisztus-történet első emberi szereplőinek is, hogy itt van Isten köztünk. Itt van velünk, a mi bőrünkbe bújlik, a mi életünket éli, a mi betegségeinket viseli, a mi fájdalmainkat tűri, sőt még bűneink büntetése is rajta van. Ennyire közel jön! Mit tudunk mi kezdeni ezzel a közelséggel? Akár több évtizede hallgatjuk szavát, akár most először jön velünk szembe így ezen az ünnepen: mit jelent számodra az, hogy Veled van, hogy közel jön, hogy téged szólít?

A válasz megformálásában fontos tényező, hogy van-e benned várakozás? Ez olyan adventi jellegű kérdés, de hadd hozzam ide, mert az Ige háttérében egy több száz éves várakozás húzódik meg. Amikor Máté megfogalmazza ezt a bizonyoságtételt az Úr Jézus születéséről, megszólal szívében az ősi Ige, melyet itt idéz is. A várakozó Isten népe évszázadokon keresztül Isten szavába kapaszkodva vártaldeste, mikor válik valóra az ígélet. Ezzel a hittel élték nemzedékek az életüket: és akik így vártak, azok felismerték. Ma is azok számára válik nyilvánvalóvá Isten közelsége, akik Istenre néznek, az ő szavában bíznak: olvassák, hallgatják, a Szentlélek munkája nyomán értik és hiszik ígéletét.

A másik fontos tényező, hogy érezzük-e Isten hozzánk való közelségének szükségességét? Hogy rá vagyunk-e szorulva? Kell-e neked Isten jelenléte? E nélkül a vágyódás nélkül azt hiszem hamar elveszítjük Isten közelségét. De ha napról napra ott van benned a hiány, hogy szükséged van rá, arra hogy felkaroljon és megerősítsen, hogy vezessen téged, akkor meg is fogod tapasztalni közelségét.

Végül még egy fontos tényező: tudnunk kell elfogadni azt, amit ő kínál. Ő a karácsony ünnepén saját magát adja nekünk. Különös méltóság, hogy vele együtt lehetünk: már csak kimondani is megrendítő, hogy Isten, a világmindenség teremtője és Ura velünk van, testvérünk lesz. És ezért nem tettünk semmit. Az ember szeret megdolgozni a dicséretért, kiérdemelni azt, amit kap. Hát mi nem ezt érdemeltük! Ennek mélysége és magassága hatja át ünnepünket. Isten jelenléte üdvösségünket jelenti, a mi felemelésünket, ingyen kegyelméből. Ámen.

„*Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: Ő jött el a világba.*” (Ján 1,9)
- Karácsony II. napi igehirdetés

János evangéliumában a következőképpen olvashatunk Jézus születésének történetéről: „az Ige testté lett”. Az övéi közé jött, vette a fáradságot és eljött, hogy valóban részt vállaljon Veled – Velem – Velünk. Hálára indító ez a cselekedet, hogy képes volt leereszkedni, hogy sorsközösséget vállalva, útját végig járva készítse el számunkra a szabadítást; a megváltást.

Azonban kicsit tovább olvasva az igeverset, azt láthatjuk, hogy senki sem várta Őt tárt karokkal. Nem várták úgy haza, mint a tékozlófiút, sokkal inkább kiközösített, be nem fogadott ’vendéggé’ vált. Képzeljük csak el, milyen érzés lenne mi számunkra, amikor akár Istentisztelet után hazaérkezve az a mondat várna bennünket, hogy „menj el, itt nem látunk szívesen; itt nincsen számodra hely...”

Mindezek ellenére Jézus nem fordult vissza, megtehetette volna, sőt Ő ezt már jó régen látta előre, azonban még mindezek tudatában is véghez vitte döntését. Ha tehát Jézus tisztában volt fogadtatásával, hogy lesznek olyanok, akik nem hisznek neki; akik megvetik; elítélik; akkor mégis miért pont így „lett testé?” Miért egy kis védtelen csecsemőként érkezett a világba? Történhetett volna úgyis, hogy Jeruzsálem szent templomára leszáll egy daliás férfi, aki ezt hangoztatja: „Én vagyok az Isten Fia.” Akkor vajon többen hittek volna benne? Hiszen ilyen Messiást vártak, királyt vagy főpapot, de legalábbis hatalmas prófétát, valakit... Egy kis gyermek sebezhető és védtelen. Így szabadít meg,

ilyen megváltást – üdvösséget kínál? 'Túl kicsi.' Mi valami nagyobb, szenzációsabbat várunk... Mi már annyit ámultunk és bámultunk, hogy többé már nem is tudunk csodálkozni. Az igazat megvallva, számunkra oly sokszor nem elegendő, ha valami kicsi – ha kevés az értéke – ha ezt mások nem látják. Elegendő lenne számunkra, ha a különböző „ilyen, olyan... ha” mondatok beteljesednének?

Mindezek elérése, beteljesedése sem lenne elegendő, mert bizony újra és újra, megállást nem tűrően születnek meg a „majd, ha...” mondatok. Jézus emberi mivolta, cselekedetei arra hívják fel a figyelmünket, hogy hajoljunk le, hajoljunk közel és ezáltal lássuk meg a kicsiben a nagyot, a kevésben az elegendőt! Hiszen Ő is megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, megalázta magát és engedelmes volt... mégpedig a kereszthalálig. Jézushoz közel kell menni, közel hajolni, nem távolról szemlélni; ezt-azt fél füllel meghallani.

Jézus egész életében egyfajta fordított nézőpontot tanít minékünk. Lásd meg a kicsiben a nagyot! Ne maradjunk tovább a sötétségben; lépünk ki a fényre Ővele! Ezzel teljesedik be Ézsaiás szava: „A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A homály földjén lakókra világosság ragyog!” Ámen

HIRDETÉSEK

1. Minden kedves Testvérünknek áldott, békés karácsony ünnepet kívánunk! A minket gazdagon megajándékozó Úr Isten töltsen meg életünket lelki áldásaival, melyeket egyszülött Fiában közölt mivélünk!

2. Megteríthettük ma is az Úr szent asztalát. Hálaadással vagyunk Isten lelki ajándékaiért és köszönjük a szent jegyek felajánlását testvéreinknek!

3. Ünnepeünk

Hálaadással tekintünk vissza az ünnep eddig eltelt idejére: csütörtökön a gyülekezet konfirmandusai-val látogattuk meg idősebb testvéreinket és díszítettük fel a gyülekezet karácsonyfáját. Köszönjük az ő szolgálatukat. Szenteste tele templomban szolgált az énekkar, hangzott a gyermekek bizonyágtétele. Negyven gyermek kapott karácsonyi szeretetsomagot ezen az este – köszönjük az adományokat, köszönjük a segítséget, melyet az előkészítésben kaptunk. Köszönjük a templom díszítésében kapott segítségeket és a felajánlott karácsonyfát!

Az ünnepen szeretettel köszöntjük gyülekezetünkben a teológia ünnepi követét, Virág Apollónia II. éves teológus hallgatót, aki a dunaharaszti gyülekezet tagja. Isten áldását kérjük életére!

A jövő héten pénteken, december 31-én 17 órakor tartjuk évváró istentiszteletünket, 1-jén újévi, 2-án pedig vasárnapi istentisztelet lesz 10 órakor. Ezeket az alkalmainkat már a gyülekezeti házban fogjuk tartani. Szeretettel várjuk a gyülekezetet alkalmainkra!

4. Még tart az ilyenkor szokásos könyvvásár: Kálvin Kalendárium, Bibliaolvasó Kalauz, Falinaptár és Bibliák mellett megtalálható az új énekeskönyv, valamint több lelki olvasmány – több korosztály számára. Szeretettel ajánljuk a gyülekezet tagjainak figyelmébe.

5. Az adakozás lehetőségéről ne feledkezzünk meg! Az ünnep első napján 42.000 Ft perselyadomány érkezett. Köszönetet mondunk minden felajánlásért! Isten áldja meg a jókedvű adakozók életét!

Az Úr Jézus legyen életünknek és gyülekezetünknek őriző pásztora!